

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 9 | 1. MAJ 1923 | 72. AARGANG

AFSKEDSBETRAGTNINGER.

Evig og uden Forandring
er kun det Tomme.
Alt, hvad der var og der er
og hvad der skal komme,
vækkes, spirer og fodes,
skifter, ældes og dodes.

Med dette Nummer af »Skandinaviens Stjerne« slutter min Virksomhed som dens Udgiver og Redaktor samt som Præsident for den danske Mission. Denne Virksomhed her i Norden har været af stor Interesse og Betydning for mig, jeg har lært det skandinaviske Folk og dets Forhold nærmere at kende, særlig det danske Folk. Danmark er et yndigt Land midt i de solvblaa Vande, med Favnen fuld af gylden Frugt og Bogeskov om Pande. Denne herlige, milde og blide Natur har sat sit Præg paa det danske Folk, thi hvor som helst man færdes i dette smukke Land, modes man med en enestaaende Venlighed og Agtelse, dette er et af Beviserne paa det danske Folks hoje Kultur.

Det har været en sand Glæde at drofte Mormonismens Filosofi i Fællesskab med et saa literært Folk, der altid er villig til med Opmærksomhed at lytte til intellektuelle Problemer, som bliver fremstillede i Tale og Diskussion. Et saadant udviklet Folk vil aldrig lytte til Uvidenhed.

Det har været mit Ønske, min Bestræbelse og min Hensigt i Tale, Skrift og Diskussion ved alle Moder at fremsætte Evangeliets Principper paa den mest interessante, belærende og rammende Maade.

Lektier for Kvindeforeningerne, Ungdomsforeningerne og Sondagsskolerne i den danske Mission har været udarbejdede paa en saadan Maade, at de kunde skrives uden Forandring paa den sorte Tavle i alle Klasseværelser, og hvor den pædagogiske Dygtighed har været til Stede blandt Lærere og Lærerinder, har der været stor Fremgang, ja i mange Tilfælde 500 pCt., og Elevernes Udbytte har staaet i Forhold hertil.

Disse Forhold har bragt Glæde, foroget Interesse, Inspiration og Bevidsthed om Menneskets Muligheder, men tillige Erkendelsen af, at selv den mest Vidende blandt os kun er at sammenligne med et Barn, der leger ved Strandbredden og kun har samlet nogle faa Konkylier, medens Oceanets Dybder og Kostbarheder ligger uudforsket.

Saaledes staar vi alle endnu ved Stranden af Universets Storhed og Guddommens Magt:

I Rummet det vældige vugges
vor Jord som paa Havet et Blad,
og jeg er et Stovgran, der glimter
»Gud« véd i Lyset af hvad?
Og dog er det hele Solsystem,
der vugges i Ætrens Bad,
en Krusning i mine Tankers Hav,
kun lille, og kruset af hvad?

Vi lever paa en Tid, da Jesu Kristi Evangelium er gengivet til Jorden til Velsignelse for alle Mennesker, som vil modtage og efterleve dets Forskrifter.

I Forbindelse hermed udforer Guddommen sine Under i denne og andre Verdener. Hans Aand inspirerer og aabenbarer til de sogende Sjæle Rummets Kræfter og Forbindelse med denne Verdens og andre Verdeners Beboere, der alle er avlede som Sonner og Dotre af Gud.

Digteren udbryder:

Men se, hojt oppe i Rummet
staar Stjernernes Solvblomster tændt,
hvornaar kan Lydbølgen naa dem,
hvor er mon dens Vandring endt?
Lytter de mod os langt borte,
længes de efter vor Jord?
Skal ogsaa *vor* Lydbølge synge
engang i Klodernes Kor?

Det gnister fra mægtige Master,
hvor langt kan Lydbolgen gaa?
Meget kan Hjærterne dromme,
som Hjernerne knap kan forstaa!
Er det vort Ord, vor Tanke,
vor Bøn, som bærer sit Bud,
mod Rummets yderste Grænse,
mod Evigheden . . . mod Gud. . . .

Jeg er taknemmelig til Gud for den Lejlighed, jeg har haft i Fællesskab med Eder, mine uforglemmelige Venner, at diskutere Guds Værker og alle hans Borns Muligheder. Jeg takker alle, som har hjulpet mig med »Skandinaviens Stjerne« ved at sende gode Digte og belærende Artikler, og skal her nævne nogle af disse: Laura Andersen Berberick, L. Caspersen, Niels F. Green, Clara Hjörnevik, A. Jacobsen, Margrethe Jensen, Walther Müller, Morten A. C. Nicolaisen, Dr. Chas. Olsen, P. L. Olsen samt min dygtige Kritiker A. Truelsen, ja jeg takker alle mine Medarbejdere i Skandinavien for Venlighed, Opmærksomhed og Agtelse, og beder Gud, vor fælles

Fader, at velsigne Eder, og med disse Tanker byder jeg Eder Farvel.

Jeg glemmer aldrig Danmarks Bogeskove,
dets gronne Eng og blomsterklædte Vang.
De tusind Snækker og den solvblaa Vove,
der frydede min Sjæl saa mangen Gang.
Men mest af alt, som Danmark har i Gemme,
er dyrebart for mig mit Vennetal.
Gud signe dem, jeg aldrig dem skal glemme,
Men hvor jeg færdes, jeg dem mindes skal.

Eders Broder og aldrig svigtende Ven

Carl E. Peterson.

OVERDRAGELSE.

Som allerede meddelt i »Skandinaviens Stjerne« for den 1. April er Ældste *John S. Hansen,* Redaktor af »Bikuben«, beskikket af Kirkens forste Præsidentskab til at være min Afloser. Jeg behover ikke at introducere Br. Hansen for Missionen, da denne kender ham bedre end jeg, idet Br. Hansen for nogle Aar siden var Redaktor af »Skandinaviens Stjerne«. Hans mangeaarige Virksomhed paa det literære Omraade vil naturligvis komme »Skandinaviens Stjerne« og Missionen til Gode, og vi byder Br. Hansen hjærtelig velkommen tilbage til sit smukke Fodeland, og overdrager herved Missionen til ham.

Carl E. Peterson.

SINDSLØFTENDE FORESTILLINGER.

(Af *O. Swett Marden.*)

(Fortsat fra Side 116.)

Jeg kan ikke slippe bort fra mig selv, hvor jeg end gaar hen. Jeg er altid omgivet af mig selv; mine Tanker bestemmer min Horisont; *mine Idealer slaar Kreds om mig,* og stadig er jeg under Indflydelse af mine egne Indskydelser.

Om mit Sind er snævert, bliver den Verden, jeg lever i, en snæver Verden. Hvis mine Tanker har været lave, kolde og usympatetiske, kan jeg ikke nyde den større og rigere Verden, som andre lever i; thi jeg har berøvet mig Evnen til at se den eller vurdere den ret. Om jeg er smaalig, hovmodig og ringeagtende i min Opførsel, vil min Horisont stadig indsnævres, begrænset af mine Tankers Smaalighed og Lavhed.

Om jeg er et Menneske med lave, lastefulde Vaner, tvungen til at se ud gennem Tremmerne i det Bur, som mine hæslige eller lastefulde Tanker og Indskydelser har fængslet mig i, kan jeg ikke beklage mig over min ensomme, ulykkelige Stilling. Den Celle, som holder mig indesluttet, aabnes og lukkes efter min Vilje; mit Valg har skudt Slaaen for.

Alligevel kan vi slippe ud af vor Atmosfære; vi kan skifte den ved at skifte vore Tanker, vort Forhold til Livet. Tankens Kvalitet bestemmer Atmosfærens Kvalitet. Vi har det i vor Magt at komme til at leve i et Paradis eller et Hades. Det er Tanken, som afgør det.

Det er nu en fastslaaet Kendsgerning, at Mennesker, der er Ofre for slette Vaner, kan have mærkeligt Gavn af, naar de lægger sig til Ro om Aftenen og er ved at glide ind i Ubevidstheden, at beslutte sig til ikke at ville have mere at gøre med Spiritus, Narkotika eller den lastefulde Vane, hvis Slave de er.

Hvor kan man vente at udnytte sin Ydeevne til det yderste, naar Ærgrelse, Frygt, Bekymring, Modløshed eller Melankoli har tappet femogtyve, halvtreds eller femoghalvfjerds Procent af ens aandelige Energi? Man maa rense Sindet for dets Fjender; ellers kommer man til at bøde derfor med udtømt Livskraft, spildt Energi.

Misundelige, skinsyge Indskydelser har ødelagt utallige Liv, selv naar der ingen Kendsgerninger laa til Grund. Kun en Forbrydelse kan fremkalde en saa forfærdelig Revolution i Menneskesindet som *Skinsygen*. Hvilke forfærdelige Skibbrud har denne frygtelige Fjende ikke paa sin Samvittighed! Herlige Karakterer er bleven totalt ruinerede af den i Løbet af et Par Maaneder. Hvor mange Mennesker har ikke levet et pin-

agtigt Liv i aarevis uden nogen som helst virkelig Grund! Hvilke unævnelige Forbrydelser er ikke bleven begaaede af Mennesker, som af Naturen var venlig anlagte og hæderlige, men hvis Sind er bleven forvendt og ødelagt af at huse denne frygtelige Fjende af al Fred og Lykke!

Alt, hvad der tynger Sindet — Bekymring, Ærgrelse, Frygt — lammer dets Frembringelseskraft.

Det er vidunderligt at lægge Mærke til, hvorledes aandelig Styrke kan udvikles ved stadig Fastholden af Tanken om Dygtighed, Styrke, Kraft og Held — saadanne Tanker og Idealer skaber et stærkt Menneske.

Næste Gang Du kommer i daarligt Lune og føler Dig drillet og paa tværs og ude af Takt med alle, naar Smaating ærgrer Dig, og Du ikke kan holde det ud med Din Bydreng eller Stenograf, naar Din Hjerne er konfus, og Du føler Din Selvbeherskelse svigte Dig, prøv saa dette Eksperiment: Hold op at arbejde! Rejs Dig fra Dit Skrivebord; lad Dit Arbejde ligge og gaa ud af Døren. Gaa et Par Gader ned eller tag udenfor Byen, bestemt paa at Du vil forjage alt det af Dine Tanker, som modvirker Harmonien og Din aandelige Ligevægt. Tænk paa smukke, harmoniske Ting, behagelige Ting. Bestem, at hvad der end kommer, vil Du være munter og behersket og ikke lade Smaaærgrelser løbe af med Dig, men at Du vil holde Din Aands Instrument vel stemt. Beslut Dig til at gaa tilbage til Dit Arbejde ligevægtig, i Besiddelse af Selvbeherskelse og Selvagtelse, og beslut Dig til at gøre dette med Kraft. Ræsonnér saadan et Par Minutter, helst under aaben Himmel; tag nogle fulde, dybe Aandedrag af frisk Luft, og Du vil vende tilbage til Dit Arbejde som et nyt Menneske.

Du vil blive overrasket over at se, hvor godt det betaler sig at tage sig Tid til at komme i »Stemning« igen. *Hold op at arbejde, dersom Du kommer ud af Stemning, og lad ikke Din Haand tage fat paa noget andet, før Du er Dig selv igen!*

Jeg har en Ven, som har hjulpet sig selv vidunderligt ved at tale med sig selv om sin Opførsel. Naar han føler, at han ikke rigtig gør sin Pligt, at han har begaaet en kedelig Fejl-

tagelse eller forsømt at bruge sin sunde Fornuft og Dommekraft ved et Foretagende; naar han føler, at han er i Færd med at sænke sit Niveau, tager han af Sted ud paa Landet alene, helst ud i Skoven, og taler sig selv ordentlig til Hjærte omtrent paa denne Maade:

»Unge Mand, Du behover en lille Tordentale, en lille Oppudsning over det hele. Du er ved at lobe tor. Dine Maal bliver lavere og lavere, Dine Idealer saa underlig taagede, og det værste af det hele er, at naar Du begaar en Brøler eller har været forsømmelig i Din Paaklædning og ubehøvlet i Din Optræden, foler Du Dig ikke nær saa ilde berørt deraf som før. Du udvikler Dig ikke godt. Denne søvnige, ugidelige Ligegladhed vil skade Din Fremtid alvorlig. Du lader en Mængde gode Chancer slippe Dig ud af Hænde, fordi der ikke er den Fremdrift i Dig, som der burde være.

Dine Idealer trænger til en Afgnidning. De er bleven noget anlobne. Du er, kort sagt, ved at blive doven og magelig. Men det har aldrig endnu bragt en Mand fremad, at han har ladet sin Energi slappes, sit Ideal forringes og sin Stræben forsumpes. Nu skal jeg til at holde Dig i Ørene, unge Mand, indtil Du er kommen paa Hojde med Dig selv igen. Denne Tagen-sig-det-let vil aldrig bringe Dig til Maalet. Du maa passe meget noje paa Dig selv, om Du ikke skal blive sejlet agter ud.

Du kan klare det meget bedre, end Du gor nu. Du maa nu begynde med det samme i Dag med en fast Beslutning om, at der allerede i Aften skal være større Udbytte af dit Arbejde i Dag end nogen Sinde for. Du skal sejre, og Begyndelsen skal ske i Dag. Nu op og faa Spindelvævet fejet ud af Dit Hoved og Asken væk fra Hjernen! Tænk, tænk og tænk, saa der bliver noget ud deraf! Gaa ikke og maab saadan. Du er jo halvdod, Mand; op og rør Dig!«

Denne unge Mand siger, at han giver sig selv en saadan Overhaling hver eneste Morgen, om han finder, at han er ved at sænke Flaget og er doven og ligeglad til Mode, for at tvinge

sig op paa et hojere Plan og bringe sig i Stemning til Dagen. Det er det allerforste, han tager sig af.

Han er altid paa Vagt overfor sig selv mod Uvirksomhed, Slosethed, Dovenskab og Mangel paa Energi. »John,« siger han til sig selv, »tag Dig sammen. Gor noget ud af Dagen i Dag. Lad ingen Lejlighed gaa tabt. Grib den og pres den for hver Mulighed, som er i den. Snyd Dig ikke fra noget, som kunde hjælpe Dig til at blive stærkere og bedre!«

Han noder sig til at give sig forst i Kast med de mest ubehagelige Opgaver og giver ikke sig selv Lov til at gaa udenom vanskelige Problemer. »Vær nu ikke en Kujon,« siger han til sig selv, »har andre gjort dette, kan Du vel ogsaa.«

Ved streng Disciplin af denne Slags har han i Aarenes Lob udrettet Vidundere med sig selv. Han begyndte som fattig Dreng i New Yorks Fattigkvarter uden en eneste til at interessere sig for ham eller sætte Mod og Fart i ham. Skont han kun havde ringe Lejlighed til Skolegang som lille, har han skaffet sig en udmærket Uddannelse navnlig siden sit enogtyvende Aar. I mange Aar optog han det ene Studium efter det andet i alle sine frie Øjeblikke, vandt frem og blev dygtig paa hvert Omraade efter Tur, indtil han stod som en veluddannet og belæst Mand. Han er en glimrende Mand at samtale med og en interessant Karakter. Jeg har aldrig kendt nogen, der har gennemfort en saadan Opovelse i Selvbeherskelse, Selvudvikling, Selvopdragelse og Selvkultivering, som denne unge Mand har.

I Vaneklynkere, som i aarevis har gennemgaaet alle Helvedes Kvaler gennem Eders nedslaaende Erfaringer og Humorsyge, tænk, om I vilde standse og sige til Eder selv: »Har jeg nu ikke givet Aar nok af mit Liv hen til Klynkeri og Bekymring? Aar igennem har jeg ladet mig narre for min gode Nattesovn og haft mange elendige Stunder, takket være disse afskyelige Fjender af mit Velbefindende, min Fremgang, Sundhed og Lykke.

Er det nu ikke paa Tide, John, at Du holdt op med de

Narrestreger? I et kvart Aarhundrede eller mere har Du været Slave af Ærgrelser, et elendigt Offer for Bekymringer. Du har levet i stadig Rædsel for sløje Tider, daarlige Forretninger og mulig Panik. Du har ikke siden Dine unge Dage nydt et eneste Aar med den Fred i Sindet, den Tilfredshed, som er hvert eneste menneskeligt Væsens Fødselsret, der bærer Guddommens Stempel paa sig.« —

Ikke at kunne trække Vejret næsten af Angst for, at et eller andet kunde indtræffe, er en elendig Tilværelse og ikke Liv.

Hver Gang Du føler Frygten snige sig ind i Dit Sind, stæng den da ude saa hurtig som mulig og brug Modgiften — Uforfærdethed og Tillid. Fortæl Dig selv, at Du er absolut uforfærdet. Sig til Dig selv: »Jeg er ingen Kujon. Kujoner skælver og kryber og kravler; men jeg er en Mand. Frygt er en Børnesygdom. Den passer ikke for voksne Folk. Jeg vil absolut ikke nedlade mig til noget saadant. Frygt er en abnorm Proces i Sindet, og jeg er normal. Frygt kan ikke paavirke mig, for jeg vil ikke give den Rum. Jeg vil ikke give den Lov til at ødelægge min Fremtid.«

Der er ingen uberegnelig Skæbne, som planter det ene Menneske højt og drager det andet ned. »Ikke i vore Stjerner, men i os selv læser vi vor Underlegenhed.« Kun den er slaaet, som indrømmer sit Nederlag. Den er underlegen, der indrømmer sin Underlegenhed og frivillig indtager en ringere Stilling, fordi han tænker, at det bedste nok var bestemt for en anden. Dette duer ikke. Verden tilhører den, der kan besejre den. Det gode tilhører dem, der kan tilegne sig det i Kraft af deres rene Hensigt og faste Beslutning. Der findes ingen Magt, som deler gode Ting ud til nogle faa begunstigede og lader Dig og mig nøjes med ringere.

Den, der har erhvervet Evnen til at holde sit Sind fyldt med Tanker, der oplofter og giver Mod, optimistiske, lyse, forhaabningsfulde Tanker, han har løst en af Livets store Gaader.

HUMØRSYGENS FORBRYDELSE.

(Af *O. Swett Marden.*)

—

Tro er den store Modgift for Bekymring. Vi frygter, fordi vi ikke kan se Vejen. Tro ser Vejen.

En betynget Hjerne kan ikke tænke klart, stærkt og logisk. Bekymring hæmmer Hjernen og lammer Tanken.

»Tal som en lykkelig. Verden er trist nok ogsaa uden Din Smerte.«

Den, der kan smile, naar Tingene gaar ham imod, har en vældig Fordel fremfor den, hvis Mod synker, lige saa snart han befinder sig paa et vanskeligt Punkt. Den, der kan smile, naar alting synes at gaa imod ham, viser, at han er skabt af et Sejrherremateriale; thi Gennemsnitsmennesket kan ikke dette.

Carlyle siger, at nogle Mennesker er rige paa Evne til at være ulykkelige. Den Slags Folk synes at være ligefrem begavede i Retning af at kunne udstraale aandelig Gift. De sender deres mørke Tanker ind i andres Sind til Trods for andres Forsøg paa at beskytte sig mod dem. De paastaar, at de blev født saadan, og at de ikke kan gøre for deres Humørsyge og Hængeri.

Men det er Sludder. Ingen blev født til Ulykke, til at bringe Mørke ind i Verden og gøre andre ulykkelige. Meningen var, at vi alle skulde være glade og lykkelige.

Du har ikke mere Ret til at gaa omkring blandt Dine Medskabninger med et Udtryk som en Eddikebrygger og udstraale aandelig Gift og sprede Tvivlens, Frygtens og Modløshedens Smittekim iblandt dem, end Du har til at tilføje dem Legemsbeskadigelser. Du har ikke mere Ret til at forgifte andre Folks Lykke end til at forgifte deres Legemer. Det er en mærkelig Kendsgerning, at mange Mennesker altid er hjemme, naar Humørsygen kommer paa Besøg. Naar som helst et Anfald banker paa Døren, synes det at blive budt velkommen. De regner deres Ulykker op enkeltvis, gennemgaar Rækken af

deres Uheld, beskriver deres Lidelsessymptomer, deres Fattigdom, dvæler ved alle modbydelige Detaljer og fortæller til alle, hvor grusom Skæbnen har være imod dem. De synes at have en sygelig Hang til at beskue det, som har forbitret deres Liv og sinket deres Fremgang. Og paa den Maade er de uafbrudt og uden at vide det beskæftigede med at ætse disse fjendtlige Tankefigurer dybere og dybere ind i deres Karakter.

Skaberen satte os paa denne dejlige Jord, for at vi skulde være glade og ikke bedrøvede, ikke gaa om mugne, snerrende, klagende, spredende Sortsyn og uddelende Elendighed blandt vore Medskabninger.

»Et muntert, intelligent Ansigt,« siger Emerson os, »er Dannelsens Frugt.« Nu og da fanger vi et Glimt af et saadant Ansigt, et Ansigt, som har et Lys over sig, der aldrig saas paa Land eller Sø, og som overbeviser os om, at dets Besidder har været i Forbindelse med noget guddommeligt; et Ansigt saa ophøjet, roligt og frejdigt, at det faar os til at føle, at vi har kastet et Blik ind i det »Allerhelligste«. Men hvor faa saadanne Ansigter der er i Sammenligning med de mange triste og mørke!

Der er ingen Plads i Civilisationen for det gnavne, triste og modløse Menneske. Ingen ønsker en saadans Selskab. Man føler sig nedtrykt og ked af det i hans Nærhed og søger at slippe bort fra ham.

Et melankolsk og ærgerligt Sind paaskynder Opstaaelsen af Sygdom ved at ødelægge Modstandskraften og gøre Legemet modtageligt. Intet er mere smitsomt end aandelig Nedtrykthed og daarligt Humør.

Hvor tidt har vi ikke set en munter, optimistisk, frejdig Sjæl træde ind i et Værelse, hvor Bedrøvelse, Modløshed og Nedtrykthed syntes at herske, og frembringe Revolution hos hver eneste tilstedeværende ved sit uimodstaaelig smitsomme Humor, sin Latter og komiske Sans!

Folk, som har periodiske Anfald af daarligt Humør, synes besatte af onde Aander. Det er dem umuligt paa saadanne

Tidspunkter at være hoflige, endsige forekommende og venlige, selv mod Medlemmer af deres Familje. De synes at tænke, at naar de er i daarligt Humor og kede af det, har de Undskyldning for ikke at vise almindelig Selvbeherskelse, og de giver deres Følelser Luft og forbitrer andre Tilværelsen.

Adskillige Mennesker udelukker sig selv fra en Fremgang, der staar i Forhold til deres Duelighed, fordi de er Ofre for deres forskellige »Humorer«, hvilket frastøder andre og skader deres Stilling.

Vi skyr tvære og gnavne Mennesker, ligesom vi skyr et Billede, der gør et ubehageligt Indtryk paa os. Vi vender os instinktmæssig til de skønne og harmoniske Solskinsnaturer.

Mennesker synes om os og tror paa os i Forhold til den behagelige og hjælpende Indflydelse, vi øver paa dem.

Undertiden kan en hel Husstand blive smittet af et eneste surt, tvært og misfornøjet Medlem. Aldrig er han tilfreds med Vejret eller med den øvrige Familjes Planer. Aldrig ønsker han at gaa ud, naar de andre vil, eller derhen hvor de vil; vil de køre i én Retning, kan man være sikker paa, at han vil gaa i en anden. Hans Ønsker og Planer er faktisk altid paa tværs af de andres. Han er ude af Harmoni med sine Omgivelser; han har ingen Glæde tilfælles med nogen af dem. Han er ikke blot ulykkelig selv; men han forhindrer andre fra at nyde deres Lykke.

(Fortsættes).

FORAARSKONFERENCEN I KØBENHAVN.

Konferencen tog sin Begyndelse Fredag den 13. April 1923 Kl. 8 Aften med en udmærket Koncert af Københavns store Sangkor under Ledelse af Hr. Oskar Petersen og assisteret af 6 Violinister.

Konferencen fortsattes Søndag den 15. April Kl. $10^1/_2$ Form. under Forstander for Søndagsskolen Aage M. Kalmers Ledelse. Skolen aabnedes med Salmen: »Hvilken smuk og yndig

Morgen«. Bon af Ældste Lauritz Larsen fra Aarhus, dernæst Salmen: »Da Du styrket fra Dit Leje«. Br. Aage Kalmer gav Rapport for det sidste halve Aar over Søndagsskolens Arbejde. Korlektie ved Br. Julius Petersen. Deklamation af Poul Andersen. Præsentation af 1. Klasse. Duet af Zenia Larsen og Ethel Hansen. Pianosolo af Edna Petersen. Præsentation af 2. Klasse. Sangsolo af Helge Petersen. Pianoduet af Alice og Ethel Jensen. Præsentation af 3. Klasse. Søster Martine Sorensen og Ældsterne P. L. Gregersen, Lauritz Larsen, N. P. Christensen, C. P. Sorensen og Emil Andersen komplimenterede og opmuntrede alle til fortsat Fremgang. Missionspræs. Carl E. Peterson gjorde nogle faa Bemærkninger. Skolen sluttede med Salmen: »Tak for vor Skole«. Taksigelse af Ældste Julius Tronier.

Mødet Søndag Aften Kl. 7 aabnedes med, at Koret sang: »Nu Zions Banner vajer«. Bøn af Ældste C. P. Sorensen fra Aalborg, dernæst sang Koret: »Stor Herren er«. Ældste Emil Andersen overbragte en Hilsen fra Søskende i Logan, Utah, bar tillige sit Vidnesbyrd om Evangeliet. Koret sang: »Guds Kirke er vor Klippeborg«. Ældste Lauritz Larsen fra Aarhus talte over Emnet: »Tro, Omvendelse og Daab«. Til Afveksling sang Koret: »O, kom Du Zions Konge«. Ældste N. P. Christensen fra Aarhus talte om Kirkens Organisation og om Forfølgelserne paa den Tid. Koret sang: »O, sig hvad er Sandhed«. Missionspræs. Carl E. Peterson udviklede Emnet: »Syndefaldet og Forsoningen«. Mødet sluttede med, at Koret sang: »Elskte Zion«. Taksigelse af Ældste P. L. Gregersen.

Konferencen fortsattes Mandag den 16. April Kl. 8 Aften. Koret sang: »For Dig vi komme«. Bøn af Ældste Lauritz Larsen. Koret sang: »Kom Hellige«. Ældste P. L. Gregersen talte om Opofrelser og Lydighed for Evangeliets Sag. Str. Martine Sorensen talte om den kvindelige Hjælpeforenings Arbejde i Aalborg. Ældste Emil Andersen talte om Evangeliets sande Principper. Koret sang: »Mester, se Uvejret truer«. Ældste C. P. Sorensen talte om Evangeliets Gengivelse. Derefter blev der

afgivet Rapport af Ældste Chr. L. Larsen og Søstrene Thora Petersen og Kirsten Knudsen, henholdsvis over Ungdomsforeningen og Den kvindelige Hjælpeforening. Ældste Lauritz Larsen fra Aarhus takkede enhver for den Venlighed, som var udvist mod ham i Løbet af denne Konference. Ældste N. P. Christensen fra Aarhus talte om Helbredelsens Gave. Koret sang: »O, min Fader«. Missionspræs. Carl E. Peterson foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse af Menigheden i Tro og Bøn, samt de lokale Autoriteter som følger: som Præsident for den danske Mission Carl E. Peterson, Missionssekretær Karla Hansen, Missionær i Københavns Konference Emil Andersen og Louis Hansen, Forstander for Bornholm Karl Andersen. Som Præsident for Københavns Sangkor Chr. L. Larsen med Raadgivere Thyra Andersen og Fritz W. Andersen, som Dirigent for Koret Oskar Petersen, Organist Birtha Petersen, assisterende Oda Zabell. Som Præsidentinde i Den kvindelige Hjælpeforening Kirsten Knudsen med Raadgivere Kristine Tronier og Ingeborg Mortensen, Sekretær Thora Petersen og Kassererske Hansine Franck. Præsident for de unge Mænds Forening Chr. L. Larsen med Raadgivere Fritz W. Andersen og Chr. Petersen, Sekretær Elmer Klitgaard. Præsidentinde for de unge Kvinders Forening Oda Zabell med Raadgivere Thyra Andersen og Thora Petersen, Sekretær Emmy Andersen, Kassererske for begge Foreninger Karla Hansen, Organist Birtha Petersen og Sangleder Henry Larsen. Som Forstander for Søndagsskolen Aage M. Kalmer med Raadgivere Julius Tronier og Julius Petersen, Sekretær og Kasserer Harry Klitgaard, Organist Birtha Petersen og Sangleder Henry Larsen. Som Præsident for Kredslærerne Julius Tronier. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Koret sang til Slut: »Fuld af Gerning«. Taksigelse af Ældste Jens Andersen.

Som Slut paa Konferencen blev der afholdt en festlig Sammenkomst Tirsdag Aften Kl. $7^1/_2$ med et godt Program og Forfriskninger. Der blev blandt andet i Aftenens Løb overrakt Missionspræs. Carl E. Peterson forskellige Kobbergenstande

som en Erindring fra Venner i København, tillige sang en Kvartet en Afskedssang, forfattet af Br. Walther Müller, som følger:

Mel.: »O, min Fader, Du som troner«.

Ud fra Vestens fjerne Høje kom til Norden Sandhedsbud,
Zions Ældster over Verden bringer Nyt fra Israels Gud;
langt fra Hjemmets Vraa de vandrer og adlyder Kaldet stor,
de udspreder Lys og Sandhed over alt paa denne Jord!

Ud fra Vestens fjerne Høje kom til Norden Aandens Ild,
Sløvheds Taage gennemtrænges, som ej høre Kundskab til,
drive fordumsfulde Hjærter til ad Fremskridts Bane gaa,
til at bringe nye Tanker, hvor der fordum Mørke laa.

Dine Aar har Kundskab sejret, Solens Lys var Magt og Ret;
her ved Nordens hvide Strande spredtes Sløvheds Taagenet; —
naar Din Id og Gerning standser, naar ej mer Du vandrer her,
hav da Tak for gode Tanker, som vort Liv, vor Frelse er.

I de fjerne Zions Høje, langt mod Vest i Ephraims Land,
længselsfuldt de Kære venter hjem Forsørgeren og Mand.
Gensynsstunden snart oprinder, Himlen signe Hjemmets Fred.
Tusinder af gode Minder satte Du paa dette Sted.

Naar til Zions fjerne Høje snart med Fryd Du drager hjem,
glem da ej, at her tilbage lever Du i Hjærtets Gem.
Aldrig vil Din Gerning glemmes, den er evig som Din Sjæl,
Danas Have skal opfostre Sønner af dens dybe Væld.

DØDSFALD.

Broder *Anders V. Gall* afgik ved Døden den 15. April og blev begravet den 20. April. Han var født den 13. April 1849 og blev indlemmet i Kirken den 18. August 1902.

AFSKEDSDIGT

til Præsident Carl E. Peterson.

Nu nærmer sig Stunden, da Du drager bort
til fjærne Land, hvor Du haver hjemme,
den Tid, Du var iblandt os, var kun saa saare kort,
men denne Tid vi aldrig vil forglemme!

Du kom for her at sprede Lys og Sandhed ud,
fortalte os om Universets Under,
og om Guds store Kærlighed, som bragte til os Bud,
og gav os Lægedom for vore Vunder!

Naar Selviskhed og Trods Du fandt paa Din Vej,
Du gik da dog Din stotte Gang mod Maalet,
thi Dumheds Aand paa Jorden Dig kue kunde ej,
har end Du meget stridt og meget taalet!

Som Solen giver Lys og Varme til vor Jord,
og skinner med sin Glans paa os alle,
saa har Du med Din Kundskabsfylde saa stor
beriget os, vi derfor Ven Dig kalde!

Gud give Dig Sejer og Sejerens Lon
og Frugten af de Tanker, Du har saaet,
berede Dig en Hjemkomst til Dine saa skon,
hvad vi Dig onsker, har Du da opnaaet!

Margrethe Jensen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).